

Ještě stojí starý dům, pustý a zapomenutý,
ve stínu kaštanů si pomalu kleká do trávy.
Ještě stojí starý dům, tak jako ještě žijem já a ty,
já tvůj člověk a ty můj město, dva filmy odstavený od slávy.

R: Ještě stojí starý dům,
omítka padá na plyš sedadel,
milence kteří se sem chodili hřát,
dávno už ohnula tíha dní.

Už dávno nehrají v tom starém kině na předměstí,
mezitím čas nám sepsal plány dětských let.
Tolikrát potají to plátno smíchu i bolesti
hledal jsem v rozvalinách let tak jako dřív.

Poslouchám jak nám tiše padá svět, jak praskaj zdi a střechy ži
votů,
a my jsme den ze dne horší a horší, jak stárnem.
Poslouchám jak v šedivém proudu let čerstvý rány se moc nehojí
a sny o lásce a hrdinech z plátna blednou jak v dálce se ztráce
jí.

R: Poslouchám jak nám tiše padá svět,
jak praskaj zdi a střechy životů,
už nejsme milenci a nechcem se hřát,
smějeme se pohádkám, kde dobro vítězí.

A ty už nehrají v tom starém kině na předměstí,
mezitím čas nám sepsal plány dětských let.
Tolikrát potají to plátno smíchu i bolesti
hledal jsem v rozvalinách let tak jako dřív.